

Aranydal.

Lantodnad hürjai pihennel regen;
Elnemultal ihlet fia egyessen?

Tán titkos bü eméssz?

Hazádnad nagy neve, hatalmas, fénye,
Egy boldogabb, dicsőbb jövő reménye
Már zengeni nem léssz? —

"Egyedvüségnek ölmösülya rajtam;
Szívem, mely lángolt, feldobogott hajdan,
Nem tájúl, nem hevül;
Múltat felejte, a jövőt nem várja;
Reá, mint őszlov a liestlen tájra
Sűrű sötét nehezül."

"Szétfoszlott rég reményim szivóránya;
Előttem már csak sűj hazámnad árnya.
Elfajzott magzata:
A lilben birtam, hajh! mind megcsalának,
Hagyodnad veltem, s sörpöl valának,
Nem lett; — volt a haza!"

A szörvölés lözött te nem váltortál;
Maradj, ha egymagad is, a di-voltál;
Zengj gyűjtő éneket.
S ha nem ebrednek haragó szavára,
Süsse a hitvány sorcsod homlokára
A segyen bélyegét!

1877

MSB / 1296

[Faint, illegible handwriting, likely bleed-through from the reverse side of the page]

